

Medisinhistorie og amatører

KOMMENTAR

RAGNAR STIEN

Ragnar Stien er pensjonert nevrolog.
Ingen oppgitte interessekonflikter.

Tidsskriftet nr. 10/2017 inneholder en leder skrevet av Christoph Gradmann (1). Han argumenterer for medisinsk historie som et eget og viktig fagfelt. Det er lett å være enig med ham om fagets betydning og støtte ham i bekymringen for fagets fremtid – jf. at drømmen om et eget medisinsk museum og dokumentasjonssenter forsvant inn i Teknisk museum.

Men Gradmann presenterer i drypp et annet, og for ham tydeligvis viktig, poeng: Faget konkurrerer med sitt eget publikum. Umiddelbart er dette en ytterst merkelig påstand, men han slipper snart katta ut av sekken: Populærvitenskapelige medisinhistoriske bidrag består oftest av «korte tekster, skrevet av leger(!) og publisert i medisinske tidsskrifter». Og som om dette ikke er ille nok, så er slike tekster oftest også «anekdotiske» og «egentlig diktning». Slike tekster ødelegger tydeligvis medisinhistorie som fag fordi de ikke «baseres på et tilstrekkelig nivå av historisk metode».

Tidsskriftets leder skifter siktemål. Fra å være et betimelig forsvar for og bekymring for medisinhistorie – som et fag med tyngde og profesjonalitet – blir den til et angrep på oss amatører som er fagets viktigste talsmenn. Selvfølgelig er vi amatører, men skriver med glede og entusiasme. Vi tar gjerne korreksjon og veiledning fra fagfolk med de riktige antall semestre i historiologi bak seg. Men vi kan ikke se at det skulle være diskvalifiserende å skrive medisinhistoriske tekster fordi man er lege – like lite som det er diskvalifiserende å skrive slike selv om man aldri har holdt i en reflekshammer eller sett en pasient. Hvis det er et problem for faghistorikere at vi «amatører» kan ha et større publikum enn dem, så må faghistorikerne selv håndtere det. Sutring over at leger og amatører interesserer seg for og tilmed skriver medisinhistorie hjelper i hvert fall ikke fagets anseelse.

LITTERATUR:

1. Gradmann C. Medisinsk historie – hvorfor og hvordan? Tidsskr Nor Legeforen 2017; 137: 681. [PubMed][CrossRef]